

Spørgsmaal, Landstinget egentlig har rørt ved, og som har Betydning, er om de kroniske Sygdomme. Medens Folketinget havde stillet sig saaledes, at Personer med kroniske Sygdomme kunde optages i en Sygekasse, men dog saaledes, at de kun kunde faa Hjælp for saadanne Sygdomme, der ikke vare afhængige af den kroniske Sygdom, har Landstinget stillet sig saadan, at det er Vedtægten, der skal bestemme, om overhovedet kronisk syge kunne komme ind. Det er ganske sikkert et langt inhumanere Standpunkt end det, Folketinget har indtaget, thi det er klart, at man kan fuldkommen ubelulle kronisk syge fra Sygekasserne, og det var det, som Folketinget ikke vilde. Jeg kan ikke se, at der her er nogen Indrømmelse til Folketingets Standpunkt. Det er en Skærpelse af, hvad der stod i Loven, men ingen Indrømmelse. Naar jeg derefter kommer til tredje Stykke, som omfatter, hvilke Ydelser der fra det offentlige skal tiltaas Sygekasserne, skal jeg foreløbig overspringe § 11, der angaar Statstilskuddet, men gøre opmærksom paa, at for Eksempel paa § 13 har Landstinget stillet sig skarper end selve Regeringsforslaget. Medens ifølge Regeringsforslaget Børn af et Sygekassemedlem havde frit Ophold paa Hospital, naar Faderen havde været Medlem et Aar i en Sygekasse, har Landstinget stillet sig saaledes, at Børnene ikke længere have frit Ophold, men gaa ind under de almindelige Regler for Sygekassemedlemmer. Det kan i ethvert Fald ikke kaldes nogen Indrømmelse over for Folketinget. Det er en Skærpelse, som sagt, af Regeringsforslaget. — Hvad § 17 angaar, som omhandler, hvad Sygekasserne skulle yde, er der jo her det mærkværdige Forhold indtraadt, at det, som Ordføreren for Udvalget foresøgte ved første Behandling og foresvarede ved 2den Behandling, er Landstinget gaaet imod. Ordføreren foresøgte, at man skulde bevare Sygekassernes Selvstyre, han gjorde det meget ivrig, især ved første Behandling, og han bebrejdede Udvalget, at det ikke tidligere havde taget tilstrækkeligt Hensyn dertil, og hævdede, at for at bevare Sygekassernes Selvstyre var det nødvendigt, at der ikke paalagdes dem bestemt afgrænsede eller begrænsede Forpligtelser, men at de fik en vis Marge, inden for hvilken de kunde yde, hvad de skulde yde, og det blev sat til en Krone som Norm, men ikke som det bestemte, der skulde ydes. Vi fulgte fra Mindretallets Side den ærede Ordfører, men jeg tilstaa, at vi fulgte ham uden Begejstring, thi det var i og for sig ikke noget, vi satte særlig Pris paa skulde komme ind i Loven. Tværtimod, vi kunde,

som Mindretallets Ordfører udtrykte sig ved 2den Behandling, meget godt være blevne staaende ved, hvad der forelaa i Regeringsforslaget, men da vi nærede den Tiltro til den ærede Ordfører, efter hvad der forelaa, at han var Mand for at sætte igennem, hvad han foreslog, og da vi oven i Købet mente, at det ikke kunde nytte at opponere mod ham, saaledes som han havde taget Stilling i denne Sag, og med det Pres, han lagde paa, at denne Sag skulde gennemføres under hans Vegide, fulgte vi ham altsaa. Jeg tilstaa, at vi kunde have sparet os det, og den ærede Ordfører kunde ogsaa have sparet sig det, naar han nu frasalder hele det store Krav om Sygekassernes Selvstyre og gaar ind paa Regeringens Lovforslag, saaledes som det er vedtaget af Landstinget, saa at det bliver en Sejr for den ærede Minister, men ingenlunde en Sejr for den ærede Ordfører og navnlig ikke en Sejr for Folketinget, naar vi paa dette Punkt vende tilbage til Regeringsforslaget. I denne Paragraf var der fra Folketingets Side tilføjet en Endring, som jeg tror, at den ærede Ordfører glemte i sin Redegørelse, nemlig den Endring, at Kommunekasserne skulde have Raadighed over at indskyde Bidrag og Tilskud for Medlemmer af Sygekasserne, som ikke mere vare i Stand dertil. Det var noget, som man fra dette Tingsside satte stor Pris paa, men man har set, at Landstinget har slettet dette, og heller ikke fra Folketingets Side har man nu gennem den ærede Ordfører gjort Forsøg paa at indføre dette igen. Jeg vil dog endnu tilføje med Hensyn til dette Spørgsmaal, om hvad Sygekasserne skulde yde, at naar vi gik ind paa at lade Lægebehandlingen udgaa som en lovbestemt Ydelse fra Sygekassernes Side, var det af Hensyn til Fattigloven, idet den nuværende Fattiglov gør til Ikkefattigunderstøttelse den Lægehjælp, som de fattige saa, og der var altsaa Mulighed for, at man paa dette Punkt kunde undgaa Sygekasserne, om jeg saa maa sige, idet man kunde modtage Sygekassens Bøgehjælp og samtidigt kunde faa Hjælp af Læge uden at modtage Fattigunderstøttelse. Denne Udfigt, som derigennem virkelig var aabnet i Loven, er nu forbi, idet Sygekasserne nu skulle yde Lægehjælp, og den eneste Skæntel, der er ydet dertil, er, at hvis Lægernes Fordringer skulde stige saa umaadeligt, at Sygekasserne ikke mere kunne bestride det, kan der af Indenrigsministeren gives dem en vis Tid, inden for hvilken de ikke ere nødte til at yde Lægehjælp.

Jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa med Hensyn til § 17, at der i næst-